

לכעוס עליו כשאנו כותב. (אצל אנשים רבים יש רעיונות של גדלות, אך הם נשארים בגדר רעיונות. אצל מילסון זוהי כבר התנהגות של גדלות.)

פאראנאויז אופייני אינו משקר, אלא חי במציאות משלו. הוא מתעלם מן המציאות הקיימת ומן העובדות המוכרות לו, מכיוון שאינו שייכות למערכת שלו.

האיסור שהטיל מילסון על הכתב לר- שום את דבריו, בה בשעה שקרא באוזניו מן הכתב עשרות עמודים, מעיד על פאראנאויזיות מסוכנת מאוד.

העולם יראה לו כבטוח יותר וכניתן לחיזוי.

הפסיכיאטריה, שיש לה נסיון טיפולי רב, חיוותה את דעתה כלהלן:

זהו אדם בעל אישיות נארקיסיסטית, שהוא שלב אחד לפני מחלת-נפש אמיתית: הסכיזופרניה.

הנארקיסיסטים הם אנשים שאינם יכו-

התנהגותו מעידה על פאראנאויזיות מסוכנת

מאוד... הוא מתעלם מן המציאות הקיימת וחי במציאות משלו...

ליים לקשור קשר עם הזולת. לכן אינם יכולים גם לקבל טיפול, כי אינם יכולים ליצור קשר של טראנספר עם המטפל.

הנארקיסיסט הוא איש מסוכן, מפני שהוא משולל רגש. בתוך עצמו יש שבר בין מה שהוא חושב ובין מה שהוא מרגיש. בדרך כלל הוא מתקשה לעשות אינטגרציה בין שני הדברים. בשפה הפסיכיאטרית, זה נקרא "חוסר אפקט" (אלף פתוחה). אחד הסימנים לכך הוא הטון המונוטוני, שעליו מדווח דנקר.

לאיש יש שיפוט לקוי של המציאות. הוא מוסר לעיתונאי מידע שמוסרים רק

יש לו תווים אובססיביים, המתבטאים בקפדנות, בשאיפה לסדר מושלם. לעיתים קרובות, אלה מגינים על בעליהם מפני רעיונות פאראנאוידיים.

(כתב "העולם הזה" מוסיף: בסיפרי הלימוד מוגדרות הקפדנות היתרה וההתנהגות המסודרת הכפייתית כאמצעי עם להגנה מפני הרגשה של חוסר יכרות מספקת, אשמה וחרדה מפני עולם מסוכן. זוהי גם דרך להגנה מפני סכנות חיצוניות, כגון אי-היכולת לעמוד מפני לחצים חיצוניים. האיש מנסה לכפות סדר קפוא על הדברים, וכך הוא גורם

לרקטור של אוניברסיטה (רשימת ה- פירסומים). יש לו צורך פנימי להיאחז במציאות, וזה מתבטא בריבוי פרטים ש- לא לצורך. הפרטים הרבים מעידים על כך שבלעדו אינו לו הרגשה סובייקטיבית של אחיזה במציאות.

האדם הסכיזופרני אינו יכול להבדיל, כאדם נורמלי, בין עיקר וטפל. כשאדם נורמלי מדבר או כותב, הוא עושה אוטו-מטית הבדלה בין עיקר וטפל. לחולה אין הכושר הזה. הוא כלי-כך עסק ב- מאמץ להיאחז במציאות, שבו דרך כלל אינו מרגיש בזה. מפתח הצורך להיאחז במציאות הוא נאחז בפרטים, וגם חוזר עליהם בלי סוף, כדי לשכנע את עצמו שהמציאות אכן קיימת. אם הוא אדם אינטליגנטי, והחלק הזה שלו עדיין

"זהו זה", אמר והגיה את הדף האחרון על השולחן.

"מעניין מאוד", אמרתי בנימוס נמוך-רוח.

"אלה היו", אמר לי בקול פסקני מעט, "ראשי פרקים וחומר רקע למאמרך על שלטון ישראל בשטחים". לאדם תמוה פחות הייתי אומר: סלח לי, על מה אתה מדבר? לא זכור לי שאמרתי לך משהו על איוה מאמר שאני הולך לכתוב, אבל אני הבנתי את המצב ושוב הינהנתי ב-נימוס.

יצאתי משם מעורפל מעט כאיש שעבר חוויה מיטאפיזית נוקבת.

לא נורא. דנקר, אמרתי לעצמי בדרך לתל-אביב, הלך לך יום עבודה, אבל זאת חוויה שעוברים. המקצוע הזה הוא לא רק מנעים.

ביום שישי רעם הטלפון על שולחני. פרופסור מילסון מדבר, אמר האיש ש- נשמע רוגז מעט.

כן, אמרתי. לא מצאתי הדים לשיחתנו (שיחתנו? המהתי. שיחתנו?) בגיליון "הארץ" של היום. לא, אמרתי.

אתה יכול להסביר את עצמך? שאל. מה יכולתי לומר? היה בהחלט לא נעים. כן, אמרתי. נראה, אולי בשבוע הבא, נר-אה. מה הוא אשם שהוא כזה? אמרתי לעצמי. אני צריך להעליב אותו?

הוא טרק את השפופרת. שבוע לאחר מכן, שוב הטלפון. שוב מילסון.

אתה עושה ממני צחוק? שאל. לא, אמרתי. תראה, זה לא בדיוק הי-שטח שלי, זה אמנם היה מעניין מאוד, אבל...

השפופרת נטרקה והפעם לתמיד. עכשיו לא הייתי מספר את הסיפור הזה. אלמלא החלו כל המהומות בגדה בשל סירובו של ראש עיריית אל-בירה להיפגש עם פרופסור מילסון. אני מבין ש-החשד הוא שהאיש הינו סוכן אש"ף רב מעללים, אולם יש אמנת זיונה ויש חוק בארץ הזאת. אין להעניש אדם בלי ש-משפט. להוכיח את פשעיו ואז לדון אותו לפגישה עם מילסון, או אולי, אלמלא היו הפשעים המוכחים חמורים מאוד, ל-פגישה על הנאי עם מילסון, אבל מיד להלום בעוצמה כזאת? זאת יד חזקה מדי. הייתי אומר: אכזרית, אכזרית מאוד, זמי כמגני, ראש-עירייה יקר, יודע זאת?

אני חייב ללכת הביתה עכשיו. תבוא איתי ונסיים שם.

חשקתי את שיני. אהה תעבור את זה עד הסוף, אמרתי לעצמי. בסדר גמור, אמרתי לו. נסענו לביתו ושם התיישב שוב והמשיך לקרוא באוזני את הדברים. הלפה עוד שעה.

התרדמה שבה הייתי שקוע. "אוה", אמר, "מאחר".

"כן", אמרתי. הצצתי בערימת הניירות שעל ברכו. עדיין נשארו הרבה דפים שלא נקראו. אבל אולי זה בכל זאת נגמר, הירהרתי בתקווה.

"שמע", אמר, "אני מציע שמכיוון ש-

النظر

27 Mars 1962 - 49e. Année - No. 14911 - 24111 - 29

هدوء متوتر للمرة الاولى منذ اسبوع

اسرائيل: احتمال إقالة 3 بلديات أخرى وانتخابات بعد القضاء على نفوذ المنظمة

ساد هدوء متوتر، للمرة الأولى منذ اسبوع، الأراضي المحتلة. وفيما سحلت نظرات عقوبت جرح خلالها شاب برصاص الاسرائيليين في مدينة خلدول وبقية القوات الاسرائيلية في حال تأهب واستعداد للتدخل، أعلن مسؤولون من مجلس الادارة المدنية الاسرائيلية في الضفة ان فلسطينيين معينين سيخوضون معمل الضباط الاسرائيليين الذين استولوا مكان رؤساء البلديات الفلسطينية، الثلاثة الذين أقيلا من معاصمهم بأمر من...
 وأصر ميلسون في مؤتمر صحافي عقده في القدس للصالحين الإخباري: سبعين فلسطينيون من المدن (التي أقيلا رؤساء بلدياتها) - لم يفسر تاريخ هذا التعيين الذي سيجعل بالناكند...
 وفي أول كلام من نوعية لمسؤول اسرائيلي، قال ميلسون ان الانتخابات البلدية التي أجريت في الأراضي المحتلة في العام 1962 "لم تكن انتخابات حرة (100) الانتخابات البلدية حرة في

..זהו אדם בעל אישיות נארקיסיטית, שהוא שלב אחד לפני מחלת-נפש

לא נפע על-ידי המחלה, הוא מתבטא ב-אופן רצונלי יותר מאשר באופן רגשי.

אדם הלוקה במחלה זו משתמש ב-מנגנון-הגנה השלכתי, שהוא הפרימיטיבי ביותר אצל בני-אדם. זה מתבטא בכך ש-כאשר משהו מעסיק אותו וחשוב לו, אין הוא שם כלל לב לעובדה שהכתב משתעם, וכמעט נרדם.

המנגנון השני, האופייני לאישיות ה-נארקיסיסטית, הוא מנגנון המכונה "ספ-ליט", או פיצול. הוא עושה פיצול בין הרגש והשכל, וכן בין עובדות שהוא יודע ובין הרגש המתלווה על כך. לכן הוא יכול להיצמד לעובדות בלי לחוש חרדה. הרגש והעובדות אינם מצליחים להתי-חבר.

הפיצול הזה הופך אותו לאיש מסוכן. ברגע שהוא חושב על משהו, הרגש אינו עוצר אותו, כך שבמידה מסויימת הוא חסר-מעצורים. כי אי-אפשר לתאר מוסר בלי רגש.

בעיתון לבנוני

הופיעה תמונתו של מנחם מילסון, כשהוא מציג במסיבת-עיתונאים גליון של עיתון שמוציא אחד מאירגוני חזית-הסירוב, המאיים ברצח על אליאס פרייג' ורשאר אל-שווא.